

patřících zařízení, což jest nemožné z ohledů dopravních. Zavinění jest tedy v souzeném případě jen na straně rodičů žalobce, ježto se nepostarali o to, by se hoch teprve pět let starý nezdržoval na zapovězeném místě, jmenovitě však, by se v čase železniční dopravy ze železničního tělesa vzdálil, ač, jak zjištěno, v rozhodné době seděli na zápraží svého domku v bezprostřední blízkosti přejezdu.

Čís. 10243.

Příslušnost soudu podle §§ 49 čis. 5, 83 j. n. vztahuje se též na spor o náhradu škody, ježto propachtovatel porušil závazek uložený mu pachtovní smlouvou, by ponechal pozemky v držení a užívání pachtýře až do ujednané doby.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, R I 783/30.)

V žalobě o zaplacení 13.448 Kč tvrdil žalobce, že měl od žalovaného v pachtu dvory P. a U., že pachtovní smlouva byla uzavřena do 31. srpna 1925, že na jaře 1925 zasel na 20 měrách jetel, který se sklízí teprve druhý rok, a na dalších 12 nebo 13 měrách měl zasety různé plodiny, k čemuž upotřebil dílem animální, dílem strojená hnojiva a orání, že koupil sice zbytkový statek U., že však Státní pozemkový úřad neschválil smlouvu s poukazem, že má býti 9 ha 73 a 90 m² vyloučeno a odprodáno drobným uchazečům, následkem toho že pachtovní smlouva trvala dále do 31. srpna 1926, že však žalovaný dnem 1. ledna 1926 odprodal 50 měr od zbytkového statku se všemi užitky a že noví vlastníci ujali se sami držení jich za souhlasu žalovaného a že žalovaný tím, že s porušením práv strany žalující na pachtovní držení oněch 50 měr pozemků a na užitky z těchto pozemků na běžné pachtovní období odprodal tyto pozemky, způsobil žalující straně škodu v hodnotě sklizně jetele na 20 měrách 12.000 Kč, v náhradě za orbu a hnojení na 13 měrách 1.448 Kč, celkem zažalovaný peníz 13.448 Kč. Proti žalobě, zadané na okresním soudě, v jehož obvodu byly dvory P. a U., vznesl žalovaný námitku věcné a místní nepříslušnosti. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné a místní nepříslušnosti. Důvody: Pro posouzení příslušnosti soudu jsou rozhodné údaje žaloby. Podle nich nemůže býti pochybnosti, že se žalobce domáhá nároku vznikuvšího z pachtovního poměru, nároku na odškodnění za úrodu, která byla na pachtovaných pozemcích při jich odnětí žalobci a za nevyužitá hnojiva a za práce na pachtovaných pozemcích. Kdyby nebylo pachtovního poměru, nebylo by došlo ani k tomuto sporu. Podle žaloby i náklad na úrodu, práce a hnojiva byly vynaloženy na jaře 1925, tedy za trvání pachtovního poměru. Proto první soudce nesprávně odmítl žalobu z důvodu, že pachtovní poměr byl skončen, neboť zákon v § 49 čis. 5 j. n. nevyžaduje k příslušnosti okresních soudů trvání pachtovní smlouvy, naopak některé nároky z pachtovního poměru zpravidla mohou býti uplatňovány až po skončení pachtovního poměru (srv. rozh. čis. 6790 sb. n. s.).

Nevyžší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel upadá při svých vývodech do téže chyby, již se dopustil již soud procesní, směřuje otázku příslušnosti z otázkou opodstatněnosti žalobního nároku, a brání se příslušnosti okresního soudu důvody, které mají význam teprve pro rozhodnutí ve věci samé. Podle §§ 49 čis. 5 a 83 j. n. patří všechny spory ze smluv nebo poměrů pachtovních mimo spory o trvání pachtovní smlouvy a o zaplacení pachtu před soud okresní, v jehož obvodu jsou pachtované nemovitosti. Tato příslušnost platí i pro spory o náhradu škody z porušení pachtovní smlouvy. Takovým, před okresní soud náležícím sporem o náhradu škody jest také spor souzený, neboť právním důvodem žaloby bylo, že žalovaný porušil závazek uložený mu pachtovní smlouvou, by ponechal určité pozemky v držení a užívání žalobce až do sklizně v roce 1926. Obrana, že pachtovní poměr zanikl již před tím, než se žalovaný dopustil jednání, v němž žaloba spatřuje porušení smlouvy, týká se již věci samé. Tvzení, že sám žalobce dodatečně prohlásil, že žaluje z obohacení, jest v rozporu se spisy, neboť žalobce prohlásil v přípravném spise ze dne 18. února 1930 pouze, že žaluje o náhradu škody, zaviněné tím, že žalovaný prodal pozemky třetím osobám s užitky od 1. ledna 1926, ač věděl a musil vědět, že znemožňuje žalobci sklizeň zasetého jetele. Na žalobním důvodu nebylo tímto prohlášením nic změněno.

Čís. 10244.

Okresní správní komise nemá způsobilosti býti stranou ve sporu. Označení strany ve sporu lze opravit, byla-li jen zřejmým omylem označena okresní správní komise místo okresu.

Odvolací (dovolací) lhůta běží pro vedlejšího intervenienta ode dne, kdy byl rozsudek doručen straně, k níž vedlejší intervenient přistoupil. Lhostejno, že byl rozsudek doručen i vedlejšímu intervenientu. Útraty ve věci hlavní nelze přisouditi proti vedlejšímu intervenientu.

Pokud ručí podnikatel lázní za sklouznutí v basenu, jenž nebyl opatřen zábradlím.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Rv I 1410/29.)

Žalobce, uklouznuv v lázních, se těžce poranil. Lázně byly majetkem revírní rady v K., jež je propachtovala okresní správní komisi v F. (správně okresu v F.). Žalobní nárok proti obecní správní komisi v F., k níž jako vedlejší intervenientka přistoupila revírní rada v K., uznal procesní soud prvního stupně důvodem po právu, o d v o l a c i soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl po právní stránce v důvodech: Místním ohledáním a posudkem znalce jest prokázáno, že jde o kombinované lázně pro koupele nohou a sprchové, jichž nádrže (baseny) jsou čtverhranné 90 cm do čtverce, se stěnami betonovými, asi 15—17 cm vysokými, s hranami — stěnami dovnitř zatočenými,